

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ὁμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸς	Ἐξωτερικὸς
Ἐτησίᾳ δρ. 16.—	Ἐτησίᾳ δρ. 20.—
Ἑξαμηνίως > 8,50	Ἑξαμηνίως > 10,50
Τρίμηνιος > 4,50	Τρίμηνιος > 5,50

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ, δολλάρια 4

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 45
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης λεπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριπιδίου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 28ος

Ἐν Ἀθῆναις, 17 Ἀπριλίον 1921

Ἔτος 43ον.—Ἀριθ. 20

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

—Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Βερναρδιέ, μὰ μπορεῖς νὰ καλοκάθεσαι ἀπάνω του. Ὁ πωροδότης, μὴν ἀπορήσῃς ἀν' αὐριο τὸ πρωί, πού θά σηκωθῇς ἀπὸ τὸ κρεβάτι, αἰσθανθῇς τὰ πόδια σου σὰν τσακισμένα. Αὐτὸ συμβαίνει μόνον τὶς πρώτες ἡμέρες.

—Ἄ, δὲν μὲ μέλει γι' αὐτό.

—Πολὺ καλά. Αὐριο ἔλα πάλι νὰ μὲ πάρῃς ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ἔτσι ἐξακολούθησαν τὰ μυχθήματα.

Ἦ ἔξῃ ἐβδομάδες, ὁ Γιάννης ἔμαθε νὰ καβαλλικεύῃ ἄρκετὰ καλά. Κι' ἐπειδὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐργάζεται καὶ στὸ γραφεῖο μὲ τὸν ἴδιον ζήλο, ὁ συνταγματάρχης του τοῦ ὑποσχέθηκε μιὰ ἐκπληξή.

Ἄ, τί ωραία πού ἦταν αὐτὴ ἡ ἐκπληξή, παιδιά μου! Ὁ Γιάννης ἔκλαψε ἀπὸ τὴν χαρὰ του, τὴν ἡμέρα ἐκείνη, πού μπόρεσε νὰ φορέσῃ μιὰ κομψή κι' ὡμορφ στολὴ οὐσσάρου, πού κατὰ παραγγελίαν τοῦ Βερναρδιέ, ἡ Κατερίνα τοῦ τὴν εἶχε ράψει κρυφά.

Μὰ δὲν ἦταν μόνον αὐτό! Μαζὶ μὲ τὴ στολὴ, ὁ Γιάννης ἀπόκτησε κι' ἄλλο, ἓνα χαριτωμένο ἄλογάκι, ἐπίτηδες θάλαγες καμωμένο γι' αὐτόν.

Ἦταν πὸ νεῦ ἐγγλέζικο, ἀπὸ τοὺς βασιλικούς σταύλους τοῦ Τριανόν' κι' ἐπειδὴ ἦταν μικρὸ γιὰ νὰ τὸ πάρουν στὸ στρατό, τὸ εἶχαν πούλησιν σ' ἓνα ζωέμπορο. Ἐκεῖ τὸ ξετρώπως ὁ Βερναρδιέ.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ Γιάννης συνώδεε τὸν συνταγματάρχη του ἔς ὅλες του τίς περιόδους κι' ἔγεινε περίφημος ἔς ὅλο τὸ Παρίσι. Γιατί δὲν ἦταν πιά ἄνθρωπος πού νὰ μὴ γνωρίζῃ τὸν μικρὸ κομψὸ οὐσσάρου μὲ τὴν αἰσθητικὴν πὸ νεῦ, πού φαινόταν παντοῦ στὸ πλάι ἀξιωματικοῦ ἀπὸ τοὺς ἐπιτελεῖς τοῦ Καρνό.

Ὅσο μορφωνόταν, ἐργαζόμενος στὸ γραφεῖο τὸ πρωί, ἄλλο τόσο, καὶ περισσότερο ἴσως, ὁ Γιάννης μορφωνόταν μὲ τοὺς ἀπογευματινοὺς αὐτοὺς περιπάτους.

Γιατὶ ἔδλεπε νὰ ἐκτελοῦνται οἱ διαταγές πού εἶχε ἀντιγράψῃ ὁ ἴδιος. Ἔτσι καταλάβαινε πολλὰ πράγματα καλύτερα. Κι' ὁ Βερναρδιέ αἰσθανόταν ἰδιαίτερη εὐχαρίστηση νὰ τοῦ τὰ δείχνῃ καὶ νὰ τοῦ τὰ ἐξηγῇ.

Ἔμαθε: πὺς γίνονται τὰ κανόνια, τὰ τουφέκια, τὰ πυρομαχικά. Σὲ κάθε βῆμα ἄλλωστε πού ἔκανε στὸ Παρίσι, ἔδλεπε ἐτοιμασίες πολεμικές: Ὅλοι ἔς αὐτὲς καταγινόνταν, καθένας κατὰ τίς δυνάμεις του καὶ τίς γνώσεις του.

Τὰ διάφορα αὐτὰ ἐργοστάσια, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε ἄλλου τόπος. ἦταν στημένα

στὶς ὄχθες τοῦ Σηκουάνα, στὸ ὑπαίθρο.

Βλέποντας νὰ κατασκευάζουν πυρίτιδα, ὁ Γιάννης ἔμαθε πὺς ἀποτελεῖται ἀπὸ θειάφι, κάρβουνο καὶ νίτρο.

Ἔμαθε πὺς ὁργανώνονται οἱ ἐφοδιοπομπές, πού ἐφευγαν ἀπὸ τὸ Παρίσι κάθε μέρα γιὰ τὰ διάφορα στρατόπεδα.

Καὶ πόσα ἄλλα, χρήσιμα στὸ στάδιό του, ἔδλεπε κι' ἐμάθαινε!

Ὡς ἐκεῖνον τὸν καιρὸ, ὁ Γιάννης ἦταν ἓνα παιδί χαρούμενο, ριψοκίνδυνο, φιλόδοξο, μὰ κι' ἄρκετὰ ἀπερίσκεπτο. Τώρα ὁμως εἶχε ἀρχίσει νὰ σκέπτεται. Κάθε ἡμέρα τῆς νέας του ζωῆς τοῦ ἔφερνε,

«Ὁ δυστυχισμένος ὁ Σανσονώ ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται, μὰ τοῦ χάκου...» (Σελ., 154, στ. α').

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΜΟΥΤΣΑΝ ΜΑΡΤΙΝΕΓΚΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

PIN φύγη από το σπίτι, — κι' είπαμε στο προηγούμενο πώς και γιατί, — ή Μπέττα άφησ' ένα γράμμα για τους γονείς της. 'Σ αυτό, χωρίς να τους λέει πού πήγαινε, τους φανέρωνε άπλως πώς έφευγε, για να πραγματοποιήση τα όνειρά της. Έκαμε το σταυρό της, διάλεξε μία στιγμή πού στους διαδρόμους δέν ήταν κανένας, κατέθηκε τις σκέλες, άνοιξε την ξώπορτα και βρέθηκε στο δρόμο...

Κρατώντας το πολύτιμό της ζερμπίλι, περπατούσε με βήμα τόσο σταθερό, ώστ' εθαύμαζε κι' ή ίδια. Την έγκαρδίωσε βέβαια ο σκοπός της, μα κι' ή ιδέα πώς ήταν άγνωστη με τα φτωχικά ρούχα πού είχε φορέσει. Κι' ο πατέρας της ακόμα μπορούσε να την άπαντήση και να την προσπεράση άνύποπτος. 'Όχι πολύ μακριά από το σπίτι της, κατοικούσαν κάτω γυναίκες Ζαγοριανές. 'Σ αυτές πήγε ίσια και τις παρακάλεσε να τη φιλοξενήσουν μία μόνο νύχτα. Τους διηγήθηκε, φυσικά, μία ψεύτικη ιστορία, πού δέν δυσκολεύθηκε καθόλου να την πλάσση: Πώς ή μητριά της της έκανε κακή ζωή, πώς άποφάσισε να φύγη κρυφά και να πάη στην Κέρκυρα, όπου είχε μιαν άδελφή υπηρέτρια, κτλ. Οι Ζαγοριανές όμως, είτε τα πίστεψαν αυτά είτε όχι, δέν θέλησαν να κρατήσουν στο σπίτι τους μία κοπέλλα πού δέν την έγνώριζαν καθόλου. Γιατί άν και γειτόνισσες, δέν θά είχαν ιδη ποτέ την άρχοντοπούλα, πού κρυφοκοίταζε τον κόσμο πίσω απ' τα καφάσια των παραθύρων της. Και της είπαν να πηγαίνει, γιατί στο σπίτι τους δέν ήταν τόπος να κοιμηθή.

Η δυστυχισμένη ή Μπέττα, — τί να κάμη! — φορώθηκε πάλι το ζερμπίλι της και βγήκε... 'Ε, αυτή τη φορά, δέν περπατούσε με τόσο σταθερό βήμα. Γιατί δέν ήξερε πιά πού να πάη. 'Αφού δέν τη δέχθηκαν οι Ζαγοριανές, το παιχνίδι της ήταν χαμένο. Το βαπόρι θά έφτανε το πρωί. Πού θά περνούσε τη νύχτα της ή Μπέττα; Στο δρόμο; Φοβόταν. Θυμήθηκε τότε μιαν άλλη γνωστή της, πού θά μπορούσε ίσως να την φιλοξενήσ'· μα το σπίτι της ήταν μακριά και δέν ήξερε να πάη. 'Απάντησε κάτω γυναίκες του λαού και τις ρώτησε. Μ' αυτές παραξευβήθηκαν από το ύψος της και την κορόιδεψαν. Περπατώντας έτσι άσκοπα, βρέθηκε πάλι απέξω από το πατρικό της σπίτι. Και στάθηκε μπροστά του να το κοιτάξη, όπως, λέει ή ίδια, θά κοίταζαν ο 'Αδάμ κι' ή Εύα τον Παράδεισο, αφού τον έχασαν...

Γιατί δέν τολμούσε να ξαναμπή. 'Ηταν άργά κι' ή πόρτα θά είχε κλείσει με το σύρτη. Θάναγκαζόταν να κτυπήση το κουδούνι. Και τί θά έλεγε στον υπηρέτη, πού θά την έβλεπε να γυρίζει απέξω μονάχη, σε τέτοια χάλια;.. 'Αδύνατο! θά προτιμούσε το θάνατο απ' αυτή τη ντροπή. Και καθόταν ή δύστυχη και περίμενε... να τη σώση πιά ο Θεός. 'Αξαφνα, της ήλθε μία ιδέα: "Αν ή πόρτα δέν ήταν ακόμα κλεισμένη με το σύρτη; 'Επρεπε να δοκιμάσ'... Και πραγματικώς, πλησιάζει σιγά-σιγά, πιάνει το πόμολο, το στρίβει προσυλακτικά, σπρώχνει έλαφρά και... ή πόρτα άνοίγει!

'Α, τί χαρά! Ά, τί ευτυχία! Το σκοτεινό παλάτι, ή φυλακή πού της φαίνεται τώρα Παράδεισος, την ξαναδέχεται!.. 'Ανεβαίνει τις σκέλες, περνά τους διαδρόμους, τρέχει να τρυπώσει, να σωθή... Κανείς δέν την είδε. Μόνο στο διάδρομο του άπάνω πατώματος άπαντά έναν υπηρέτη. Μα δέν την μέλει πιά εκεί άς την έβλεπαν. Και χώνεται στην κάμαρά της. Είναι μούσκεμα στον ιδρώτα, από τη ζέστη, από την άγωνία. Γδύνεται, αλλάζει, κάνει μιαν θερμή προσευχή στην Παναγία και πέφτει στο κρεβάτι της. 'Υστερα, μπαίνουν στην κάμαρά της ή μητέρα της κι' ή άδελφή της. "Ω, πώς θέλει να τις άγκαλιάσ'η, να τις φιλήσ'η!.. Κρατιέται όμως, για να μη παραξευευθούν, για να μην ύποπτευθούν. Τους λέγει μόνο πώς της πόνεσε το κεφάλι κι' αισθάνθηκε την ανάγκη να πλαγιάσ'η. 'Αλλά δέν έχει τίποτα, θά σηκωθεί... Και σηκώνεται, — προπάντων γιατί θυμήθηκε κείνο το γράμμα, — ντύνεται, πηγαίνει, το βρίσκει στο μέρος πού το άφησε, το έξαφανίζει και μπαίνει στην τραπεζαρία, όπου την περιμένουν για το δείπνο.

'Ετσι τελείωσε ή νυκτερινή περιπέτεια κι' έματαιώθηκε το μυστικό σχέδιο της Μπέττας. Είδε πιά κι' αυτή πώς δέν το ήθελε ούτε ο Θεός. Κι' ύποτάχθηκε, κι' έκάθισε στο σπίτι της ήσυχη, κι' άφησε την ιδέα να μπή σε Μοναστήρι και' δέχθηκε μάλιστα να παντρευθή με τον άρχοντα πού της διάλεξε ο πατέρας της. 'Ετσι θά περνούσε κάποια έλευθερία και θά μπορούσε ίσως να τυπώση τα έργα της. 'Ο γαμπρός ήταν ο Νικόλαος Μαρτινέγκος. 'Ο γάμος έγινε, το πρώτο παιδί γεννήθηκε, — ο 'Ελισαβέτιος πού είπαμεν έξωχος κι' αυτός ποιητής, — άλλα λίγες μέρες μετά τον τοκετό, την 9 Νοεμβρίου 1832, ή 'Ελισάβετ Μουτσάν Μαρτινέγκου πέθανε από επίλοχο πυρετό. Και τα «μαύρα συγγράμματα», πού έμποδίστηκαν μία φορά να ταξιιδέψουν μέσ' στο ζιμπίλι για τη Βενετία, έμειναν για πάντα στο συτάρι...

'Ο γυιός, πού έδημοσίευσε μόνο την αυτοβιογραφία της μεγάλης του μητέρας, ύποσχέθηκε να δημοσιέυσ'η επίσης και τα τριάντα της έργα, τα 'Ελληνικά και τα 'Ι-

ταλικά. 'Αλλά πέθανε χωρίς να εκπληρώση την ύπόσχεσή του. Σήμερα τα χειρόγραφα της 'Ελισάβετ Μουτσάν Μαρτινέγκου βρίσκονται στα χέρια των έγγονών της στη Ζάκυνθο. 'Όταν διηγήθηκα όλ' αυτά στο Συνέδριο, οι κυρίες συγκινήθηκαν και με προθυμία δέχθηκαν την πρόταση πού τους έκαμα, να εκφράσουν δηλαδή μιαν εύχή για την έκδοση αυτού του άνεκδóτου θησαυρού. Θά είσασκουσθ'η; Θά πλουτισθ'η ποτέ ή Νεοελληνική Βιβλιοθήκη με τον 'Ευρύμαχο», τη «Ροδόπη» και τις άλλες τραγωδίες της 'Ελισάβετ; Το εύχομαι μα δέν το ξέρω. 'Όπωςδήποτε, για να θαυμάσουμε αυτή τη γυναίκα, δέν είναι ανάγκη να διαβάσουμε και τα θεατρικά της έργα. 'Αρκεί ή Αυτοβιογραφία της· άρκεί ή θαυμαστή αυτή ζωή, πού μάς δείχνει με πόση θέληση, με πόση έπιμονή συνοδεύεται και τί έμπόδια μπορεί να ύπερνικήσ'η, αυτό το μεγάλο δώρο, το τάλαντο, πού χαρίζει ο Θεός στα διαλεκτά του πλάσματα.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'. (Συνέχεια)

Τη στιγμή εκείνη, το κερί του 'Φρίτς έσβυσε από πνοή άνέμου πού δυνατή.

'Ηταν ή άπάντηση στην άπορία του.

Βέβαιος πιά, πώς άν περνούσαν εκείνο το τοίχωμα, θά έβγαιναν έξω, ο 'Φρίτς γύρισε στην πρώτη σπηλιά, όπου τον περιέμεναν όλοι, και τους άνακοίνωσε την άνακάλυψή του.

'Αρέσως ο πλοίαρχος Γκούλδ, ο Τζών Μπλόκ, ο Φραγκίσκος, ο Τζέιμς, με τον 'Φρίτς μπροστά, άναψαν κεριά, μπήκαν στη δεύτερη σπηλιά, και βεβαιώθηκαν πώς πραγματικώς εκεί — μέσα φυτούσε.

'Ο ναύκληρος τότε, κατεβάζοντας το κερί του στο έδαφος, παρατήρησε πώς ο τοίχος πού έκλεινε το διάδρομο εκείνο, δέν ήταν παρά ένας σωρός από πέτρες, πεσμένες βέβαια από ένα είδος φυσικού πηγαδιού.

— 'Η πόρτα! φώναξε. Νά, ή πόρτα! Και δέν μάς χρειάζεται κλειδί. 'Α, καπετάνιο μου, τί δίκιο πού είχες!..

— 'Εμπρός! άποκρίθηκε μόνο ο πλοίαρχος Γκούλδ. Εύκολα άνοιχθηκε το πέραςμα πού το έφραζαν οι πέτρες. 'Από χέρι σε χέρι, της έβγαλαν και τις κουδάλισαν όλες. Κι' ήταν πολλές, γιατί σχηματίζουν ένα σωρό πέντ' έξη πόδια ψηλότερο από το έδαφος. "Όσο προχωρούσε ή έργασία, το ρεύμα του άέρα γινόταν δυνατότερο. 'Υπήρχε χωρίς άλλο σαν ένα φαράγγι, σκαμμένο μέσα στον όγκο του βράχου.

'Σ ένα τέταρτο ή έργασία τελείωσε και πρώτος άπασε από το άνοιγμα ο 'Φρίτς.

Στην άρχή, έκαμε δέκα-δώδεκα βήματα σε μιαν πλαγιά πολύ άνηφορική, πού τη

φώτιζε από πάνω ένα φως θαμπό, άμυδρό.

Δέν ήταν ένα καθετο πηγάδι. 'Ηταν ένα πλάγιο φαράγγι πέντ' έξη πόδια πλατύ, πού χανόταν σε μεγάλο ύψος, άνάμεσα σε δυο τοιχώματα του βράχου. Κι' άπανω, ψηλά, φαινόταν μιαν λουρίδα ουρανού! 'Από κεί περνούσε ο άνεμος, πού έφθανε, από τις σχισμάδες του τοίχου, ως μέσα στο διάδρομο.

'Όστε ή βραχοσειρά ήταν σχισμένη, χωρισμένη 'ς όλο της το πλάτος; Κι' ως πού να έφθανε αυτό το στίσιμο;

Θά το μάθαιναν, άμα κατόρθωναν να φθάσουν ως άπάνω.

Περιττό να πούμε τί έντύπωση τους έκανε αυτή ή άνακάλυψη. 'Ηταν σαν φυλακισμένοι, πού βρίσκουν άξαφνα την πόρτα της φυλακής τους άνοιχτή.

'Η ώρα ήταν μόλις όκτώ κι' είχαν καιρό να επιχειρήσουν την άνάβαση.

Δέν είπαν να στείλουν μπροστά τον 'Φρίτς ή τον Τζών Μπλόκ. 'Αντρες και γυναίκες άνυπομονούσαν να ναιθούν. Μόνο ή Τζέννυ είπε:

— "Ας πάρουμε μαζί μας και λίγα φαγιά. Ποιός ξέρει πόσο θά διαρκέση ή άπουσία μας;

— Καί μήπως ξέρουμε πού πάμε; έπρόσθεσε ο Φραγκίσκος.

— 'Εξω! άποκρίθηκε ο ναύκληρος.

Κατά διαταγή του πλοίαρχου, αφού έπρογευματίσαν όλοι, πήραν μαζί τους τρόφιμα για κάμποσες ήμέρες και ξεκίνησαν. 'Ο άλμπατρος άκολουθούσε τη Τζέννυ κι' ο μικρός Μπόμπης τον άλμπατρο. 'Αφσαν τη μεγάλη σπηλιά, πέρασαν στο διάδρομο και χύθηκαν στο φαράγγι.

Μπροστά ανέβαιναν ο 'Φρίτς κι' ο Φραγκίσκος. Τους άκολουθούσαν όλοι οι άλλοι, και τελευταίος ο Τζών Μπλόκ.

Στην άρχή ένας-ένας, γιατί το μονοπάτι του φαραγγιού ήταν στενό. Παραπάνω ίσως θά γινόταν πλατύτερο και θά μπορούσαν να πηγαίνουν δυο-δυο και τρεις τρεις.

'Υστερ' από έκαστο βήματα, σχεδόν 'ς ευθεία γραμμή, παρουσιάσθηκε μιαν πλαγιά όχι και τόσο άπότομη. 'Εται ή άνάβαση δέν θάταν πολύ κουραστική. 'Αλήθεια ο δρόμος θά μάκραινε' γιατί κι' άν έβγαζε στόροπέδιο, το έκανε με πολλές λοξοδρομίες. Μ' όλους όμως αυτούς τους έλιγμούς, ή γενική διεύθυνση του φαραγγιού ήταν από το νότο στο βορρά.

Στις δέκα, χρειάσθηκε να κάμουν ένα σταθμό για νάνασάνουν. Κι' εσταμάτησαν σ' ένα ήμικυκλικό πλάτωμα, πού από πάνω του φαινόταν περισσότερος κάπως ούρανός.

Το ύψος σ' εκείνο το μέρος, κατά τους λογαριασμούς του Χάρρυ Γκούλδ, θάταν ως διακόσια πόδια από την επιφάνεια της θάλασσας.

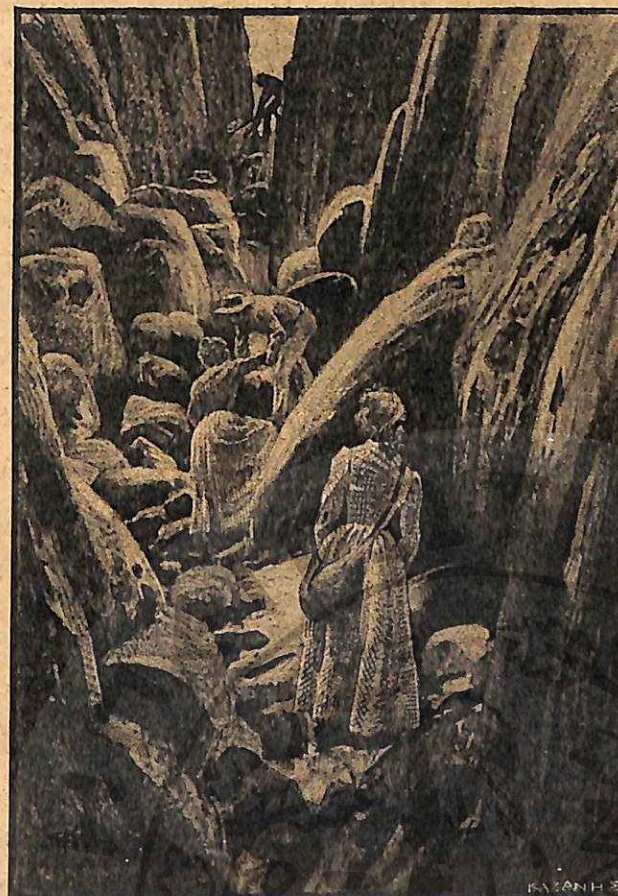
"Αν είν' έτσι, είπε τότε ο ναύκληρος, σε πέντε-έξη ώρες φθάνουμε πάνω.

— Καί θά είναι ήμέρα ακόμα, έπρόσθεσε ο 'Φρίτς, ώστε στην ανάγκη θά μπορούσαμε να κατεβούμε πριν νυχτώση.

— Σταθήτε όμως να ιδούμε, είπε ο πλοίαρχος, το φαράγγι αυτό βγάζει πραγματικώς στόροπέδιο;

— 'Αδιόφορο! φώναξε ο Τζών Μπλόκ, όπου βγάξ'η, εκεί θά πάμε. Γιατί δέν μπορούμε να κάμουμε και διαφορετικά.

'Εγέλασαν με το λόγο του ναυκληρου. 'Η άπόγοήτευσή τους όμως θάταν μεγάλη, άν παρουσιαζόταν στο δρόμο τους έμπόδιο άνυπέρβλητο.

«Πλευρές άπότομες, έδαφος στρωμένο από μεγάλες πέτρες.»
(Σελ. 157, στ. γ')

'Υστερ' από μισή ώρα ξεκίνησαν. Το φαράγγι, όλοένα στρυφνότερο μα και πλατύτερο, — το πλάτος του εδώ ήταν δώδεκα πόδια, — παρουσίαζε ένα έδαφος σκαμμένο από άμμους και πέτρες μα χωρίς ίχνος πρασινάδας. Δέν έδλεπες πουθενά ούτε μια λειχήνα, ούτε ένα βρύο.

Στις δυο μετά το μεσημέρι ξαναστάθηκαν για να ξεκουρασθούν και να φάνε. Το ύψος εκεί θά ήταν έπτακόσια ως όκτακόσια πόδια. Κι' αυτό τους έδινε την έλπίδα πώς μπορούσαν να φθάσουν στην κορυφή.

Μετά το γεύμα, ο 'Φρίτς είπε:

— Τζέννυ, θά σε παρακαλέσω να μείνης εδώ με την κυρία Ουόλστον και τη

Ντόλλ... 'Ο Φραγκίσκος θά μείνη μαζί σας. 'Ο πλοίαρχος, ο Τζών Μπλόκ κι' εγώ θά εξακολουθήσουμε την άνάβαση... Δέν υπάρχει φόβος να χαθούμε... Θά γυρίσουμε να σ'ε βρούμ'· εδώ.

Μα ή Τζέννυ δέν θέλησε ούτε να τ'ακούσ'η. Κι' όλοι μαζί ξεκίνησαν πάλι στις τρεις.

Οι δυσκολίες όμως μεγάλωναν όλοένα. Πλευρές άπότομες, έδαφος σπαρμένο από μεγάλες πέτρες. 'Επρεπε να προσέχουν πού πατούν, να πιάνονται, να βοηθούνται, να τραβιούνται από τα χέρια. Μα κι' ή έλπιδα μεγάλωνε και τους έδινε δύναμη και θάρρος. Θά έφθάναν! 'Ο άλμπατρος άνοιξε κιόλα τα φτερά του και πέταξε, σά να τους προσκαλούσε να τον άκολουθήσουν. 'Ας είχαν τα φτερά του!..

'Επιτέλους. Λίγο πριν από τις πέντε, βρέθηκαν όλοι στην κορυφή. Μα δέν είδαν τίποτα! 'Ότε κατ'α τη μεσημβρία, ούτε κατ'α την άνατολή, ούτε κατ'α τη δύση. Τίποτ' άλλο από την άπέραντη θάλασσα!

Κατά το βορρά, ή βραχοσειρά προχωρούσε άτέλειωτη. Μόνο από εκεί δέν φαινόταν ή θάλασσα και για να την ιδούν, έπρεπε να πάνε ως την άκρη της ράχης, πού θά τελείωνε βέβαια με καμιά άπόκρημνη πλαγιά.

Τί άπογοήτευση για τους ναυαγούς, πού ένόμιζαν πώς θά ιδούν, πίσω από τη άγρονη βραχοσειρά, καμιά χώρα γόνιμη, πράσινη, δασωμένη! Τίποτα! Καλύτερος ήταν ο 'Όρμος των Χελωνών. Εκεί έδλεπες τουλάχιστο και κανένα θάλασσοχόρτο...

'Αλλά και στη θάλασσα δέν φαινόταν τίποτα. 'Ότε ίχνος νησιού ή στεριώς όποιοςδήποτε. Το ξερονήσι τους ήταν έντελώς άπομονωμένο. στη μέση του άγριου 'Ωκεανού.

Μόνο για το βορεινό μέρος μπορούσαν να ελπίζουν ακόμα, αφού ή θάλασσα δέν φαινόταν από κεί. Μα ή βραχοσειρά, ή ράχη δηλαδή της βραχοσειράς όπου βρισκόταν τώρα, είχε μήκος πολλών λευγών. Κι' άξίζει τον κόπο να περπατήσουν τόσο διάστημα, για να ιδούν ίσως από την άκρη μιαν επίσης έρημη θάλασσα;

"Όχι, περιττό... Και το μόνο πού είχαν να κάμουν οι δυστυχισμένοι, ήταν να ξαναπάρουν το φαράγγι και να γυρίσουν στη σπηλιά τους.

'Εκεί-μέσα κλεισμένοι, θά περνούσαν τον χειμώνα, — και ποιός ξέρει πόσους άλλους ακόμα!..

'Ηταν πέντε ή ώρα κι' έπρεπε να διασθούν. ('Επεται συνέχεια)

